

... **b**enne lélegzik mindenben... és ez olyan megnyugtató kint, azon a karéj homokon egy nyeszlett kunyhónk van; ki fogom reparálni és amint enged az idő, birtokomba veszem. Az lesz a táborhelyem, ha lehet, késő őszig... „te tudod, hogy mennyire egyedül vagyok... nem tartozom senkihez sem... nem tudom, nem hiszem, hogy van még egy ember, aki huszontkét évével ennyire törött, kevés magának, és másoknak fölösleges... Szeretni akarok, szeretnem kell, hogy legyen valakim...”

A múlt ősszel egyik munkatársnőmre gondoltam, aki sokszor rajtam hagyta kíváncsi pillanatait, hogy miért, nem tudom. Egy bizonyos: megbékelve nézett rám mindig. A szemeiben baráti igenlés volt és bő asszonyi hívás... Sokat töprengtem fölötte. Gyári munkáslány... Voltál már gyári nők között? Á, te tudod... szegények, jók, többé-kevésbé, de, hajh egek, száználmasan trágár-szótárból élnek... olykor olyanok, hogy utálat a közeliükben lenni... tudom, ennek a gyökere messze keresendő, de átkozott lennék, ha szépíteném őket... nincs mit szépítenem rajtuk... Kata más... legalább előttem más; Kata... Én magamban Korvin Katának hívom, az orra miatt... Nagy orra van, Rex Mátyás orrára hasonlít. De szép, szelíd az orra, nem durva, nem, egy kicsit sem... Sokszor amint fölkel a prés mellől, hogy gémberedett tagjait megjárassa, ott halad el az én asztalom előtt, komolyan, fáradtan, okosan rámnéz... ma már van neki legénye, szép, csöndes embere van neki, akire moziba menet, moziból jövet békélve dől rá, csak egy kissé, nem tolakodva, nem követelőzve, csak úgy tisztes, emberi-hozzártozással... Becsülöm, hogy nem sértődik meg, amikor nem köszönök neki... a szavak, csak szavak... Én tudom, hogy egy „jónapot” mögött sok rossz kívánság, lenézés, sőt gyűlölet is rejlik olykor... Én a lélekzetemmel, a semeimmel köszönök neki: „Jónapot, Katám”... és ő is ugyanígy köszöm nekem: „Jónapot, Károlyom, furcsa, senki Károlya, férfira, szeretője...”

Naponta többször így történik... Szeretem a semeit... Milyen kellemesen-sajgó érzés látnom, amikor kormos kezefejével viszkető egyik szemét megdörzsöli: a szem körül sötét folt van olyankor, mintha ráesett

volna valamire, mintha valami megütötte volna... Nem piszkos, nem renyhe teremtés; a nyakáról látom ezt. A nyaka, mint a patyolat mindig... de lehet, hogy szereti azokat a koromfoltokat az arcán, amelyek vas- és olajszagúak... Miért? Szeretnék, de kire gondoljak?... V. Veronra?... Az játssza a nagy „dámát”... Kegyetlen természete van és üres feje... Sajnálattal emlékszem a tavalyi nyárra, amikor mentem vele egypárszor... Amikor elbódított a közelségével, és meg akartam ölelni: „Jaj, ne! elrontja a frizurámat; összegyűri az új blúzomat”... Érthetetlen... és mindig, mindenhová szívesen elment velem... Átkozottul józan volt mindig...

Én hallgatag vagyok, szeretek beszélni, de nem akármikor és nem akármiről... De végképp kiábrándított, amikor Palicson voltunk egyszer, ültünk egy távoleső padon, a víz ringatta a csillagokat, a csönd olyan szentül hallgatott, hogy gazemberség lett volna pisszenni is, és ő akkor nyafogva ezt mondta: „Miért hallgat úgy, mintha a víz alatt volna? Beszéljen nekem”...

— Miről?

A lábaival kalimpálva durmolta:

— Beszéljen. Mindegy, hogy miről... szórakoztasson, hamár kicsalt ide...

Fogtam, fölvittem a teraszra, megittam jókeddvel és táncosára hagytam, akinek a szájához legközelebb hajolt... Kire gondoljak mostan?...

*

A kis „feketére” gondolok, aki a bokszolók ablaka előtt szokott ügylegni: talán, mert volt ott valakije, talán, mert akarta, hogy legyen ott valakije?... aki késő éjszakák idején többnyire egyedül szokott „cirkálni” a városban, vagy éppen hazafelé „baktat”(?)

Ha megy, honnan megy éppen? ...

A világ többet tud, mint egy ember — de valahogyan én is tudom, miért „cirkál”, hogy miért „baktat” olykor olyan késő éjjel... olyan, mint a házaló-tejes, mint a kofák, akik tejet, zsiradékot és húsféléket szállítanak házhoz... Ő magát viszi házakhoz — a testével házal... Kétszáz, háromszáz, négy-ötszáz dinár az ára egy pillanatra, egy órára, egy délutánra, egy éjszakára, egy örökkévalóságra...!

Mindenki örök-szeretője... tudom: egy cipészhez jár, egy szabóhoz, egy fodrászhoz, egy óráshoz, egy köszörűshöz, egy főpincérhez, egy mindenkihez, egy senkihez és... olyan szelíd, olyan nyugodt, olyan tiszta... A nyakáról látom ezt és a körmeiről... A rozoga kunyhóra gondolok, amit rendbe hozok a májusi szabadságom alatt. Aztán megkérem, ha az utcán látom: jöjjön el a kunyhómba, neki mindegy: ha van ideje, és lesz ideje neki... tudom...

És ha a városon keresztül megyünk, és ha az ismerőseim látni fogják velem — nem fogom szégyelni magamat. Akkor sem, ha az elhaladók visz-

szafordulva azt fogják felénk seppegni: „Nézd, a kis „kuruc”, kit fogott meg”...

Órá gondolok... Hogyha kiértünk a rozoga kunyhóba, kitárom az ajtót előtte és bebocsátom. Ő csodálkozni fog és nem mer majd leülni; nem mer, mert túl fehérek lesznek a falak, mert nem lesz likőrös üveg az asztalon, mert nem lesz feketekávés szerviz a szekrény tetején, mert nem lógnak a falon szép nők fényképei, és mert a priccs alatt biztosan meg fog látni egy szalmaszál-töredéket, amely olyan frissen, tisztán fog csillámlani a besiető nyugvó napsütésben, mintha színarany lenne.

Kérdésemre biztosan ezt fogja mondani: „Nem voltam még ilyen helyen”... De nem fog elmenekülni, biztosan tudom... Nézni fog rám és csodálkozni fog, hogy nem tegezem, és hogy a laborban nincs víz, üresen áll, hozzádőlve a hokkedlihez...

Ülünk egymás mellett a priccsen...

„Órá gondolok... aki akkor az enyém lehetne... aki hálás lesz azért, ha nem fogom untatni üres és zagyva dumával... Később, amikor már a csönd átremegett a szövődő félhomályon, tudom, hogy előveszi a cigaretta dobozát, jószívvel meg fog kínálni s miután rágyújtott, hátát a falnak fogja dűteni, a szemét le fogja csukni, hogy ne lássa, hogy látom, hogy szeretni jött el...

En kérdeznj fogom: „Hány éves”?

Ő megmondja. Nem fog hazudni...

